

El nostre imperialisme

SOTGEN un poble renaixent, de tot arreu, els perills. No n'hi ha prou que els usurpadors materialment i espiritual procurin d'esguerrar-lo, amb mires a un avortament de la seva consciència iniciada. Aquesta presió provocarà, encara, una reacció que determinarà les directrius del desenrotllament del poble jovençà.

Mantes vegades, en assolir la llibertat, els pobles qui jemagaven sota el jou, agafen els defectes mateixos dels pobles qui els oprimien. La guerra europea ens ha fornint una col·lecció de cassos semblants.

Catalunya va creixent neta del pecat d'egoisme. Sembla, de primer antuvi, una burleria, això de parlar d'Espanya gran i d'Ibèria al nostre poble, quan encara faca les nostres contrades pairals la immundícia perpetuadora del crim de Felip V; quan encara s'estarrufa el plomall damunt el llautó, perquè el nostre himne nacional ha vibrat dins el Palau de la Generalitat Catalana; quan encara el brogit de la carrinclonada del mestre Serrano ofèn les nostres orelles honestes...

Tan se vall! D'ençà que el Mestre li dava un ideal ibèric, el nostre poble es catalanitzava més. Hom ha de fer-se més fort, per tal de dur un pès més feixuc. Així Catalunya, en emprendre la ideal reconquesta d'Espanya, havia d'afermar la seva vigoria.

Però Espanya sembla, en bona part, irredimible. El textos de Prat de la Riba, qui assenyallava un camí a la nostra generositat, eren presentats, estrafets, com a manifestacions d'egoisme. Semblava, talment, que'ls catalans volíem anexar-nos Castella! (I què en fariem?) *Aquella gent* no sap veure que la nostra Ibèria, la nostra Espanya, és l'única possible, per tal com és l'única justa. L'Espanya llur, tant si hi governen els lacais com els ranxers, està destinada, fatalment, a desaparèixer.

Encara no n'hi ha prou d'un ideal ibèric, per pur que sigui. Cal esguardar més enllà d'Ibèria, més enllà d'Europa. La nostra valor nacional ha de trobar-se entre els valors universals. A això, després de bandejar de casa nostra el provincialisme, tendeix la nostra cultura. Ve't aquí el

nostre nacionalisme; ve't aquí el nostre imperialisme.

Aquests mots prenen, a voltes, per la culpa de l'egoisme de les nacions, una significança mesquina. Però Catalunya, encara esclava, futura només la llibertat per tal d'esdevenir una democràcia dins la gran democràcia dels pobles. El seu nacionalisme la'n fa esdevenir un membre; el seu imperialisme la'n fa esdevenir una valor.

Sotgen un poble renaixent, de tot arreu, els perills. Voltada de perills ha anat creixent Catalunya. Potser semblà, un moment, que l'egoisme dels altres faria nèixer l'egoisme català. Però Catalunya és una democràcia i el seu esperit s'ha conservat pur. Nosaltres no serem mai com *aquella gent!* I els nostres germans de raça ho saben pla bé. Recordem que era un mallorquí, qui proclamava la unitat del nostre idioma; recordem que són valencians els qui han proclamat el Pancatalanisme.

CÉSAR JORDANA

A treballar!

LA tasca ha començat, forta, intensa, a la Lliga Regionalista, amb una embranzida febrejant: és qüestió de duplicar l'esforç i d'aprofitar per intensitat la poquedat de temps que el Decret de convocatòria d'eleccions generals ha de deixar.

Tot just acaba la tasca de rectificació de llistes electorals, que ha estat abundosa, ja es presenta l'altra de la campanya electoral i de l'organització de totes les forces per a la magna lluita que s'aproxima.

La Comissió d'Acció Política està en sessió permanent, pot dir-se; així mateix han començat les múltiples reunions dels presidents de les entitats nacionalistes adherides a la Lliga, regidors, diputats provincials i altres forces que tant ardidament intervenen en el desenrotllament de la lluita.

Vindrà el Reial Decret convocant eleccions